

Het is me werkelijk een eer en genoeg vandaag u toe te mogen spreken over de Dag van de Arbeid. Ik spreek graag toe, maar nog liever praat ik met u.

U kent mij, eerst even kort wat geschiedenis. Het kennen van je geschiedenis maakt het gemakkelijker een rode draad vast te houden in het politieke leven.

1 mei: Dag van de Arbeid, een feestdag van de sociale, communistische en anarchistische arbeidersbeweging. Aan deze viering ligt de strijd voor de 8 uren werkdag ten grondslag. De eerste gedachten hierover zijn terug te vinden bij Alfred de Grote. Hij leefde van 848 tot 899 en was koning van het Engelse Koninkrijk Wessex. Hij had gedachten over een evenredige etmaalverdeling. Eeuwen later in de 15de en 16de eeuw werd de eis om 8 uur per dag te werken veelvuldig onder de Engelse ambachtslieden gehoord. Weer 2 eeuwen later werd op het 1^e congres van de Tweede Internationale in 1889 besloten om op 1 mei 1890 een internationale strijddag voor de 8-urige werkweek te organiseren. Dit plan was bedacht door de Amerikaanse Federation of Labour. Eerder organiseerde zij op 1 mei ook een nationale actiedag waarbij een sector staakte en de andere sectoren de stakingskas vulden. Solidariteit!

Zoals gezegd, op 1 mei 1890 werd de 1^e Internationale Dag van de Arbeid gevierd met een grote demonstratie voor de 8 uren werkdag in verschillende Europese landen en de VS. In de VS had dit direct succes. In onze streken duurde dit langer hoewel er steeds meer sociaal bewogen mensen kwamen met invloed. Bijvoorbeeld Robert Owen die zich in al in 1817 inzette voor een 8 uren werkdag.

De afgelopen 100 jaar hebben we vele rechten verworven. Het valt me op dat vele jongeren dit als vanzelfsprekend ervaren en vergeten dat we daar hard voor hebben moeten strijden.

1 Mei staat zeker voor internationale verbondenheid en grensoverschrijdende solidariteit. Maar vandaag meer dan ooit in het teken van rechtvaardigheid.

Hoewel 1 mei ontstond als reactie op ongebreidelde kapitalisme, uitbuiting en onderdrukking van arbeiders, komen altijd ook wel andere, vaak actuele dingen van het menselijk bestaan aan de orde. Als voorbeeld:

- De bootvluchtelingen: gewone mensen op zoek naar veiligheid. Het leed van deze mensen. Je voelt je onmachtig als eenvoudig individu om aan die nood wat te doen.
- Natuurgeweld en droogte wat ook nu weer voor vele slachtoffers zorgt
- De situatie in Syrie
- Trump in de VS
- Enz

De strijd voor de verbetering van de Arbeid wordt al eeuwenlang gevoerd. Het kapitalisme werd meer en meer getemd, door strijd van vakbonden en politieke partijen. De strijd is er nog steeds. Tot ca. de jaren 70-80 van de vorige eeuw kon de Sociaal Democratie vooruit: strijden voor nieuwe verbeteringen op sociaal gebied, voor democratie, gelijkheid en rechtvaardigheid. Maar inmiddels is het tij gekeerd. We leven nu met de angst de verworvenheden van de vorige eeuw te verliezen. Leefden generaties met het idee voor ogen een betere samenleving te

realiseren voor zichzelf, maar zeker voor hun kinderen, is nu dat progressieve lichtende verbeter-perspectief, veranderd in angst voor vermindering. We willen behouden. Dit lijkt bijna onmogelijk. Binnen de mogelijkheden strijden we nu ook voor beter werk. Teveel mensen hebben te langdurig geen werk of men heeft onzeker werk als uitzendkracht of 0-urencontract. Wij en de vakbonden doen ons best via wetgeving, cao's, politieke druk, rechtszaken, de flexibilisering als uitwas enigszins in te dammen. Meer mensen moeten een kans op goed werk en inkomen hebben. Persoonlijk vond ik dat Lodelijk Asscher zich, omgeven door economisch conservatief liberale krachten, behendig bewogen heeft en wetgeving zo door te Kamer kreeg. Het zijn weer kleine beginpunten.

Vrienden, de uitdagingen waar we nu voor staan zijn groot. De mens zal een nieuwe verhouding met de natuur moeten ontwikkelen, we belasten de aarde meer dan zij kan dragen. We vergrijzen. Wij moeten de verbondenheid tussen generaties waarborgen. Dit vraagt politieke wil en draagvlak onder de bevolking.

De toename van het verschil tussen mensen met lage inkomens en de middenklasse, en de middenklasse en de top, is een belangrijke reden voor het onbehagen in onze maatschappij. Daardoor zijn belangrijke zenuwbanen in de samenleving doorgesneden en is de maatschappelijke binding verloren gegaan. Ieder voor zich en God voor ons allen, bedreigt ons. Dit stimuleert je af te sluiten voor de noden van anderen en dan verliezen we veel van wat onze voorouders hebben opgebouwd.

Er zit veel onrust in onze samenleving. Extreme standpunten zijn lekker duidelijk. Nuance en bedachtzaamheid is al gauw niet duidelijk en laf.

Wij moeten blijven zoeken naar de balans tussen individuele vrijheid en gemeenschappelijk belang. Onze innerlijke overtuiging dat wij een doel hebben dat het waard is om voor te strijden, zal een prachtige inspiratie zijn om het gedachtengoed van de PvdA weer te laten bloeien.

In ieder geval beloof ik u dat ik vanuit onze ideologie mij dagelijks inzet voor onze inwoners. Ik wil u vragen mij daarbij te helpen.

Ik dank u wel.